

Landbruks- og
matdepartementet

Høringsnotat

Forslag til lov om endringer i konsesjonsloven (bindende forhåndsuttalelse mm.) og til forskrift om endringer i forskrift om overføring av myndighet til kommunene m.fl.

Innhold

1	Innledning	3
2	Bakgrunnen for forslaget og gjeldende rett.....	3
2.1	Bindende forhåndsuttalelse	3
2.2	Konsesjonsloven § 13	4
2.3	Hjemmel for å innhente folkeregisteropplysninger	5
2.4	Avgjørelsesmyndighet der søker er en stiftelse	6
2.5	Skjema for søknad om konsesjon.....	7
3	Behovet for endring	7
3.1	Bindende forhåndsuttalelse	7
3.2	Mottaker av søknad om konsesjon i konsesjonsloven § 13	8
3.3	Hjemmel for å innhente folkeregisteropplysninger	8
3.4	Avgjørelsesmyndighet der søker er en stiftelse	9
3.5	Skjema for søknad om konsesjon.....	9
4	Departementets vurderinger	10
4.1	Bindende forhåndsuttalelse	10
4.1.1	Overordnet	10
4.1.2	Nullalternativet	10
4.1.3	Alternativ 1: forskriftshjemmel	11
4.1.4	Alternativ 2: oppheve § 9a andre ledd	12
4.1.5	Oppsummering.....	13
4.2	Mottaker av søknad om konsesjon i konsesjonsloven § 13	14
4.3	Hjemmel for å innhente folkeregisteropplysninger	14
4.4	Avgjørelsesmyndighet der søker er en stiftelse	15
4.5	Skjema for konsesjonssøknad.....	17
5	Administrative og økonomiske konsekvenser	17

1 Innledning

Landbruks- og matdepartementet foreslår endringer i lov 28. november 2003 nr. 98 om konsesjon ved erverv av fast eiendom mv. (konsesjonsloven).

Bakgrunnen for forslagene er departementets oppfølging av lov 6. juni 2025 nr. 27 om endringer i konsesjonsloven. Det foreslås tilpasninger i konsesjonsloven § 9 a andre ledd om bindende forhåndsuttalelser, og en feilretting i konsesjonsloven § 13. Videre foreslås det at Landbruksdirektoratet gis hjemmel til å innhente taushetsbelagte opplysninger fra folkeregistermyndigheten etter konsesjonsloven § 17 a.

Departementet foreslår også endringer i forskrift 8. desember 2003 nr. 1479 om overføring av myndighet til kommunene m.fl. Ved lov 6. juni 2025 nr. 27 ble vurderingstemaet for når stiftelser kan få konsesjon likestilt med selskaper med begrenset ansvar. Avgjørelsesmyndigheten i konsesjonssaker der søker er et selskap med begrenset ansvar ligger til statsforvalteren. Det foreslås derfor å flytte avgjørelsesmyndigheten fra kommunen til statsforvalteren i konsesjonssaker der søker er en stiftelse.

Videre foreslås det å delegere til Landbruksdirektoratet myndighet til å fastsette forskrift etter konsesjonsloven § 12 andre ledd.

Høringsnotatet har vedlagt to alternative forslag til endringer. Forskjellene i de to forslagene gjelder bindende forhåndsuttalelser i konsesjonsloven § 9 a andre ledd, samt endring i forskrift om overføring av myndighet til kommunen m.fl. § 1.

2 Bakgrunnen for forslaget og gjeldende rett

2.1 Bindende forhåndsuttalelse

Formålet med konsesjonsloven er å regulere og kontrollere omsetningen av fast eiendom for å oppnå et effektivt vern om landbrukets produksjonsarealer og slike eier- og bruksforhold som er mest gagnlige for samfunnet, jf. konsesjonsloven § 1. Ingen har krav på å få konsesjon, men konsesjon skal gis med mindre det er saklig grunn til å avslå. Der eiendommen skal brukes til landbruksformål, lister § 9 første ledd opp momenter som det skal legges særlig vekt på i konsesjonsvurderingen.

Reglene om priskontroll følger av konsesjonsloven § 9 a. Kontrollen gjennomføres som en del av vurderingen av om en konsesjonssøknad skal innvilges. Det innebærer at reglene om konsesjonsplikt er utgangspunktet for om det skal gjennomføres priskontroll. Det er ikke priskontroll når ervervet er konsesjonsfritt.

Bestemmelsene i konsesjonsloven § 9 og § 9 a må ses i sammenheng. Ved avgjørelsen av en konsesjonssøknad skal det, i tillegg til momentene i § 9, legges særlig vekt på om den avtalte prisen tilgodeser en samfunnsmessig forsvarlig prisutvikling, jf. § 9 a. Det skal foretas en helhetsvurdering av alle momentene samlet, der også den avtalte prisen alene eller sammen med andre momenter kan føre til at en konsesjonssøknad avslås.

I lov 6. juni 2025 nr. 27 om endringer i konsesjonsloven, ble det i § 9 a andre ledd fastsatt en regel om bindende forhåndsuttalelse. Regelen innebærer at eieren av en eiendom som er omfattet av priskontroll etter § 9 a første ledd kan kreve en bindende forhåndsuttalelse fra konsesjonsmyndigheten om hvor høy pris som kan godtas. Regelen trådte i kraft 1. juli 2025. Bestemmelsen har sammenheng med ny § 15 a i konsesjonsloven, som også ble fastsatt ved lov 6. juni 2025 nr. 27. Det følger av § 15 a at dersom en søknad om konsesjon er avslått, og avslaget helt eller delvis er begrunnet i at den avtalte prisen er for høy, kan avtalen ikke gjøres gjeldende mellom partene eller overfor offentlige myndigheter.

Hensynet bak regelen om at eier kan kreve bindende forhåndsuttalelse om hvor høy pris konsesjonsmyndigheten kan godta, er å gi vedkommende en mulighet til å forutberegne sin stilling i forkant av et planlagt salg, jf. Prop. 66 L (2024-2025) s. 27. Slik forhåndsuttalelse må innhentes før erververen søker konsesjon, se Prop. 66 L (2024-2025) s. 48.

Konsesjonsvedtaket er bestemmende for rettigheter og plikter. Sammenhengen i lovens system mellom den helhetlige konsesjonsvurderingen og priskontroll, innebærer at forhåndsuttalelsen ikke er et enkeltvedtak i forvaltningslovens forstand. Videre er avgjørelsesmyndigheten i konsesjonssaker delt mellom kommune og statsforvalter. Også dette tilsier at forhåndsuttalelsen ikke er et enkeltvedtak.

I lovforarbeidene ble det lagt til grunn at en regel om bindende forhåndsuttalelse ikke ville gi nevneverdig merarbeid for kommunene. Om dette står det i Prop. 66 L (2024-2025) s. 44:

En regel om at selger kan kreve bindende forhåndsuttalelse fra konsesjonsmyndigheten om hvor høy pris som kan godtas, forutsetter at kommunen gjør en prisvurdering forut for avtaleinngåelsen mellom kjøper og selger. Dette gjør at en senere prisvurdering i forbindelse med konsesjonsbehandlingen som et utgangspunkt blir overflødig. Forslaget innebærer derfor ikke nevneverdig merarbeid for kommunen. Departementet legger til grunn at forslaget ikke vil ha vesentlige administrative eller økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Kommunen kan kreve saksbehandlingsgebyr for behandling av konsesjonssøknader, jf. forskrift 14. desember 2011 nr. 1336 om gebyr for behandling av konsesjons- og delingssaker § 1 første ledd bokstav a. Forskriften er hjemlet i lov 10. februar 1967 om behandlingsmåten i forvaltningssaker (forvaltningsloven § 27 a. Hjemmelen dekker adgangen til å gi forskrift om betaling for «behandling av søknader om bevillinger, tillatelser, autorisasjoner o.l.», og er ikke videreført i den nye forvaltningsloven – lov 20. juni 2025 nr. 81 om saksbehandlingen i offentlig forvaltning (forvaltningsloven). Kommunen har ikke hjemmel til å kreve saksbehandlingsgebyr for arbeid med bindende forhåndsuttalelser.

2.2 Konsesjonsloven § 13

Etter konsesjonsloven § 13 første ledd første punktum skal søknad etter § 12 sendes «til ordføreren» innen fire uker etter at avtalen om overdragelsen ble gjort

eller erververen fikk rådighet over eiendommen. Bakgrunnen for at søknaden skulle sendes til ordføreren er omtalt i Prop 66 L (2024-2025) s. 32 der det står:

I Innstilling om lov om erverv av fast eiendom, avgitt 21. desember 1966, begrunnet konsesjonslovkomiteen regelen med at det var en praktisk løsning. Den gjorde det mulig for kommunen å få kjennskap til overdragelsen på et tidlig tidspunkt, og dermed foreta de undersøkelserne som var nødvendige for å ta standpunkt til om den kommunale forkjøpsretten skulle tas i bruk. Det løp en frist på tre måneder fra konsesjonssøknaden ble mottatt av ordføreren, for å ta i bruk forkjøpsretten.

Ved lov 6. juni 2025 nr. 27, med ikrafttredelse 1. juli 2025, ble konsesjonsloven § 12 endret. Endringen innebar at søknad om konsesjon ikke lenger skulle sendes til «ordføreren», men til «den kommunen der eiendommen ligger.»

2.3 Hjemmel for å innhente folkeregisteropplysninger

Etter konsesjonsloven § 17 a kan kommunen og statsforvalteren uten hinder av taushetsplikt innhente opplysninger fra folkeregistermyndigheten som er nødvendige for å utføre oppgaver etter denne loven eller oppgaver som er fastsatt i medhold av loven. Videre er det i § 17 a annet ledd gitt hjemmel til å gi forskrift om samarbeidet mellom kommunen, statsforvalteren og folkeregistermyndigheten for å sikre en effektiv håndhevelse av boplikten. Det fremgår klart av lovens ordlyd at Landbruksdirektoratet ikke har hjemmel etter konsesjonsloven § 17 a.

Etter forskrift om konsesjonsfrihet m.m. av 8.12.2003 nr. 1434 skal konsesjonsfrihet etter konsesjonsloven § 4 første ledd nr. 1-4, § 5 første ledd nr. 1 og 2 og § 7 første ledd nr. 1, 2 og 3 godtgjøres av erververen ved egenerklæring. Egenerklæringen skal gis på skjema fastsatt av Landbruksdirektoratet, og opplysningene erverver har gitt i skjemaene skal bekreftes av kommunen.

Når et erverv er konsesjonsfritt, følger av konsesjonsloven. I konsesjonsloven § 5 andre ledd gis føringer for når nær slekt eller odelsberettiget etter nærmere vilkår kan overta eiendommer konsesjonsfritt, betinget av erververs boplikt. Boplikten gjør seg gjeldende hvor det er tale om en bebygd eiendom og der eiendommen har arealkrav som angitt i bestemmelsen. Videre følger det av konsesjonsloven § 5 andre ledd andre setning at som bebygd eiendom etter § 5 regnes eiendom med bebyggelse som er eller har vært brukt som helårsbolig.

Konsesjonsloven § 6 fastslår at en erverver som har boplikt på en eiendom plikter å ta eiendommen som sin reelle bolig, og videre at dette kravet er oppfylt der «eieren er registrert bosatt på eiendommen etter regler fastsatt i eller i samsvar med lov 9. desember 2016 nr. 88 om folkeregistrering.»

Også i kommuner som har forskrift om nedsatt konsesjongrense jf. § 7 tredje ledd vil det ofte være krav om boplikt som vilkår for konsesjonsfriheten. Etter konsesjonsloven § 7 første ledd nr. 1 gjelder boplikten ved erverv av bebygd eiendom som er eller har vært i bruk som helårsbolig.

Etter konsesjonsloven § 5 første ledd nr. 1 er det unntak fra konsesjonsplikt dersom erververen overtar eiendom fra noen hen har slik slektskapsrelasjon som kommer

frem av bestemmelsen. Unntaket gjelder der erververen er eierens ektefelle, eller er i slekt med eieren eller eierens ektefelle i rett oppstigende eller nedstigende linje eller i eierens eller ektefellens første sidelinje til og med barn av søsken, eller er i svogerskap med eieren i rett oppstigende linje, forutsatt at eieren har sitt konsesjonsforhold i orden.

Videre følger det av konsesjonsloven § 5 tredje ledd at unntaket også gjelder for samboere i ekteskapslignende forhold. Som samboere etter bestemmelsen regnes samboere som fyller vilkårene i arveloven § 2 tredje ledd.

I sammenheng med unntak for nær slekt, er det videre krav knyttet til konsesjonsfrihet etter konsesjonsloven § 5 første ledd nr. 1 om at eieren har sitt konsesjonsforhold i orden. Det kommer frem av rundskriv M-2021/1 punkt 3.2.1 at et eksempel på at eieren ikke har sitt konsesjonsforhold i orden, slik at nær slekt må søke konsesjon, er hvor overdrageren ikke har oppfylt lovbestemt boplikt etter konsesjonsloven § 5 annet ledd.

2.4 Avgjørelsesmyndighet der søker er en stiftelse

Konsesjonsplikten gjelder i utgangspunktet ved erverv av all fast eiendom, jf. konsesjonsloven § 2. Det er gjort en rekke unntak fra dette i konsesjonsloven §§ 4 og 5, og i forskrift 8. desember 2003 nr. 1434 om konsesjonsfrihet for visse erverv av fast eiendom mv.

Ved erverv av konsesjonspliktig eiendom som skal nyttes til landbruksformål er det en rekke momenter som særlig skal vektlegges. Disse momentene følger av konsesjonsloven § 9 og § 9 a.

Det går frem av konsesjonsloven § 9 tredje ledd at «Det kan gis konsesjon til selskaper med begrenset ansvar og stiftelser. Det skal legges vekt på hensynet til dem som har yrket sitt i landbruket, og på om eierformen fører til fordeler for landbruksdriften sammenlignet med personlig eierskap.» Bestemmelsen gjelder selskaper av enhver art der ansvaret er begrenset, for eksempel aksjeselskap og samvirkeforetak. Videre gjelder bestemmelsen for stiftelser. Ansvarlige selskaper faller utenfor.

Stiftelser ble innlemmet i bestemmelsen ved lov 6. juni 2025 nr. 27. Forut for lovendringen gjaldt § 9 tredje ledd kun selskaper med begrenset ansvar. En stiftelse er en sammenslutningsform med begrenset ansvar. Stiftelser etableres ved at en formuesverdi gjennom en rettslig disposisjon selvstendig er stilt til rådighet for et bestemt formål, jf. lov 15. juni 2001 om stiftelser (stiftelsesloven) § 2. En stiftelse er en selvstendig juridisk person. Når stiftelsen er opprettet, har ikke oppretteren lenger rådighet over formuesverdien som er overført til stiftelsen, jf. stiftelsesloven § 3.

Statsforvalteren avgjør saker som gjelder konsesjon til selskaper med begrenset ansvar etter konsesjonsloven, jf. forskrift 8. desember 2003 nr. 1479 om overføring av myndighet til kommunen, statsforvalteren, Landbruksdirektoratet og Direktoratet for mineralforvaltning etter konsesjonsloven, jordlova og odelsloven § 3 nr. 6.

Avgjørelsesmyndigheten i disse sakene ble flyttet fra kommune til statsforvalter gjennom forskrift 7. juni 2023 nr. 1254.

Statistikk fra Statistisk sentralbyrå (SSB) viser blant annet overdragelser av eiendommer med minst fem dekar jordbruksareal og/eller 25 dekar produktivt skogareal, og hvem som er ny eier. Tallene omfatter således flere erverv enn de som er konsesjonspliktige etter konsesjonsloven. Det er ikke konkrete tall for overdragelser der kjøper er en stiftelse. I statistikk over tinglyste overdragelser inngår stiftelser i kategorien «andre». Statistikk for perioden 2022-2024 viser:

År	Overdragelser totalt	Ny eier er aksjeselskap	Ny eier er «annen»
2022	9008	224	106
2023	8848	166	71
2024	9164	113	99

2.5 Skjema for søknad om konsesjon

Etter konsesjonsloven § 12 første ledd andre setning skal søknad om konsesjon være i samsvar med skjema fastsatt av departementet. Videre følger det av konsesjonsloven § 12 andre ledd at Kongen kan gi nærmere regler om blant annet at søknaden skal skrives på særskilt skjema. Det er ikke gitt nærmere regler om skjema for søknad om konsesjon i forskrift.

3 Behovet for endring

3.1 Bindende forhåndsuttalelse

Departementet har i etterkant av lovendringen mottatt flere henvendelser fra forvaltningen med spørsmål om hvordan regelen skal forvaltes. Innspillene synliggjør blant annet at regelen kan medføre mer arbeid for forvaltningen enn det som ble forutsatt i Prop. 66 L (2024-2025). Det er også reist spørsmål om hvilken dokumentasjon kommunen kan kreve for å kunne gi en forsvarlig uttalelse, samt trukket frem at det ikke kan forventes at ansatte ved landbrukskontorene skal foreta befaringer på alle landbrukseiendommer som vurderes solgt.

Regelen om bindende forhåndsuttalelse tar heller ikke stilling til når eieren kan kreve en bindende forhåndsuttalelse, eller hvilken varighet en bindende forhåndsuttalelse skal ha. Slik regelen står, åpner ordlyden for at eieren på hvilket som helst tidspunkt kan kreve en forhåndsuttalelse uten å ha konkrete salgsplaner.

Siden regelen trådte i kraft 1. juli 2025, har departementet hverken praksis eller erfaring fra praktiseringen av regelen å vise til. Innspill fra forvaltningen i etterkant av lovendringen viser likevel et behov for å se nærmere på regelen om at eieren av en eiendom som er omfattet av priskontroll kan kreve en bindende forhåndsuttalelse på ny.

Kommunen kan kreve saksbehandlingsgebyr for behandling av konsesjonssøknader, jf. forskrift 14. desember 2011 nr. 1336 om gebyr for behandling av konsesjons- og delingssaker § 1 første ledd bokstav a. Etter gjeldende regel kan kommunen ikke kreve slikt saksbehandlingsgebyr for arbeid med bindende forhåndsuttalelser, selv om disse sakene potensielt kan være arbeidskrevende. Etter departementets vurdering er det behov for en hjemmel til å fastsette forskrift om adgang til å kreve gebyr også for bindende forhåndsuttalelser.

3.2 Mottaker av søknad om konsesjon i konsesjonsloven § 13

Ved lov 6. juni 2025 nr. 27 ble konsesjonsloven § 12 endret. Forut for endringen skulle søknad om konsesjon sendes til «ordføreren». Etter § 12 skal en søknad om konsesjon nå sendes til den kommunen der eiendommen ligger. Ordlyden i konsesjonsloven § 13 ble ikke endret samtidig. Ordlyden i § 13 viser derfor fortsatt til ordføreren, og samsvarer ikke med § 12. Etter departementets vurdering er det følgelig behov for å endre § 13.

3.3 Hjemmel for å innhente folkeregisteropplysninger

Landbruksdirektoratet arbeider med et prosjekt for å digitalisere egenerklæringsskjema for konsesjonsfrihet etter konsesjonsloven.

Etter forskrift om konsesjonsfrihet m.m. av 8.12.2003 nr. 1434 skal konsesjonsfrihet etter konsesjonsloven § 4 første ledd nr. 1-4, § 5 første ledd nr. 1 og 2 og § 7 første ledd nr. 1, 2 og 3 godtgjøres av erververen ved egenerklæring. Egenerklæringen skal gis på skjema fastsatt av Landbruksdirektoratet, og opplysningene erverver har gitt i skjemaene skal bekreftes av kommunen.

Egenerklæringsskjemaene forenkler informasjonsflyten fra erverver til kommunen og gir en oversikt til erverver over eventuelle vilkår for konsesjonsfriheten som erverver forplikter seg til å oppfylle. Skjemaene har også som funksjon å gi informasjon til kommunen om vilkår som kommunen skal følge opp, hovedsakelig boplikt. Videre avklarer skjemaene om erverver eventuelt heller må søke konsesjon, og om ervervet krever delingstillatelse etter jordloven § 12.

Som vist i punkt 2.3 settes det som vilkår at den bebygde eiendommen «er eller har vært i bruk som helårsbolig» etter både konsesjonsloven § 5 andre ledd andre setning, og konsesjonsloven § 7 første ledd nr. 1. Det kan dermed være behov for å avklare hvorvidt en eiendom på et tidligere tidspunkt har vært i bruk som helårsbolig ved at noen har brukt eiendommen som sin folkeregistrerte bopel. For å få informasjon knyttet til dette spørsmålet i en digital sjekk, vil det kunne være behov for historiske bostedsadresser. For å få tilgang til disse opplysningene i Folkeregisteret er det behov for at Landbruksdirektoratet får egen hjemmel for at det skal være mulig å innhente slike opplysninger.

Som det følger av punkt 2.3, betinger blant annet slektskapsrelasjonen mellom erverver og overdrager om det foreligger konsesjonsfrihet. Flere av disse slektskapsrelasjonene er å finne i Folkeregisteret, men kommer ikke frem i åpent register. Tilgang på denne informasjonen vil være til stor hjelp for å avhjelpe kommunenes kontroll med konsesjonsfriheten. Det er derfor behov for en digital avlesning av slik informasjon.

I sammenheng med unntak for nær slekt, er det videre krav knyttet til konsesjonsfrihet etter konsesjonsloven § 5 første ledd nr. 1 om at eieren har sitt konsesjonsforhold i orden. Dersom eieren ikke har sitt konsesjonsforhold i orden, må erververen (nær slekt) søke konsesjon. Som nevnt i punkt 2.3 er tilfelle der overdrageren ikke har oppfylt lovbestemt boplikt etter konsesjonsloven § 5 annet ledd et eksempel på at eieren ikke har sitt konsesjonsforhold i orden. Også her vil det være et behov for informasjon knyttet til historisk bostedsadresse for å kontrollere om lovens vilkår er oppfylt.

Eksempelene over viser behov for å kunne innhente taushetsbelagt informasjon fra folkeregistermyndigheten i forbindelse med kontroll av egenerklæringer om konsesjonsfrihet. For at Landbruksdirektoratet i størst mulig grad skal få til en automatisert prosess i digitaliseringsprosjektet, må kontrollen med konsesjonsfriheten kunne foregå ved hjelp av digital avlesning av objektive kriterier. For å få tilgang til disse opplysningene i Folkeregisteret er det behov for at Landbruksdirektoratet får egen hjemmel i konsesjonsloven § 17 a.

3.4 Avgjørelsesmyndighet der søker er en stiftelse

Etter gjeldende rett behandler statsforvalteren konsesjonssaker der et selskap med begrenset ansvar er konsesjonssøker. Vurderingstemaet for når selskaper med begrenset ansvar kan få konsesjon følger av konsesjonsloven § 9 tredje ledd. Den samme bestemmelsen skal anvendes der en stiftelse søker konsesjon. For å bidra til ensartet praksis, er det hensiktsmessig at statsforvalteren også vurderer konsesjonssøknader fra stiftelser. Det er følgelig et behov for å endre forskrift 8. desember 2003 nr. 1479 om overføring av myndighet til kommunen, statsforvalteren, Landbruksdirektoratet og Direktoratet for mineralforvaltning etter konsesjonsloven, jordlova og odelsloven § 3 nr. 6 til også å omfatte stiftelser.

3.5 Skjema for søknad om konsesjon

Som nevnt i punkt 2.5, er det ikke gitt nærmere regler om skjema for søknad om konsesjon i forskrift. Konsesjonssøknaden må i dag sendes inn på søknadsskjema fra Landbruksdirektoratet, se også Prop. 66 L (2024-2025) s. 15 der det henvises til «Landbruksdirektoratets konsesjonssøknadsskjema». Departementet mener det er behov for å endre regelverket, slik at det legges til rette for å formalisere at det er Landbruksdirektoratets skjema som skal brukes når det søkes konsesjon.

4 Departementets vurderinger

4.1 Bindende forhåndsuttalelse

4.1.1 Overordnet

Regelen i konsesjonsloven § 15 a innebærer at avtale om overdragelse ikke kan gjøres gjeldende mellom partene eller overfor offentlige myndigheter dersom en konsesjonssøknad er avslått, og avslaget helt eller delvis er begrunnet i at den avtalte prisen er for høy. Bestemmelsen griper inn i avtalefriheten. Som nevnt under punkt 2, var intensjonen bak regelen i § 9 a andre ledd om bindende forhåndsuttalelse å gi selger mulighet til å forutberegne sin stilling.

Departementet vil i det følgende skissere alternative forslag til endringer. Foruten nullalternativet har forslagene som mål å fjerne eller redusere risikoen for merarbeid for konsesjonsmyndigheten.

4.1.2 Nullalternativet

Et alternativ, nullalternativet, er å beholde regelen om bindende forhåndsuttalelse slik den er i dag. Det innebærer at eier av eiendom som er omfattet av reglene om priskontroll kan kreve en bindende forhåndsuttalelse om høyeste pris konsesjonsmyndigheten kan godkjenne. Nullalternativet kan på sikt bidra til å få konkret kunnskap om hvorvidt regelen vil være problematisk, og om det kan dreie seg om mange saker.

Tilbakemeldinger fra forvaltningen viser at det er risiko for at regelen om bindende forhåndsuttalelse gir kommunene mer arbeid enn forutsatt i Prop. 66 L (2024-2025). Det vises i den sammenheng til presiseringen i Rundskriv M-3/2002 kapittel 9 om at fullstendige verdiberegninger kun skal utføres i saker hvor det er tvil om prisen, mens vurderingen i andre tilfeller skal gjøres på en enklere måte. Departementet vil trekke fram at forskrift 8. desember 2003 nr. 1480 om saksbehandling mv. i kommunen i saker etter konsesjonsloven, jordloven, odelsloven og skogbruksloven § 1 andre ledd inneholder regler om priskontroll. Av første punktum følger det at i alle konsesjonssaker der det skal foretas priskontroll, skal det fremgå av vedtaket hvordan prisvurderingen er foretatt i forhold til eiendommens enkelte deler. Videre følger det av andre punktum at dersom en på skjønnsmessig grunnlag er kommet frem til en annen pris enn det verdsettelsen av de enkelte delene tilsier, skal de hovedhensyn som har vært avgjørende for dette oppgis.

Som nevnt i punkt 2.1 var intensjonen bak retten til å få bindende forhåndsuttalelse å gi selger mulighet til å forutberegne sin rettsstilling. Gjeldende regel åpner imidlertid for at eier av en eiendom som er omfattet av priskontroll kan kreve en forhåndsuttalelse uten å ha konkrete salgsplaner. Det kan gi kommunene mer arbeid enn forutsatt. Dette gjør at nullalternativet ikke er tjenlig vei å gå.

4.1.3 Alternativ 1: forskriftshjemmel

Som nevnt åpner ordlyden i § 9 a andre ledd for at eieren på hvilket som helst tidspunkt kan kreve en forhåndsuttalelse uten å ha konkrete salgsplaner. Det innebærer at krav om bindende forhåndsuttalelse kan fremmes uten at kommunen får alle de opplysningene som ellers ville gått frem av konsesjonssøknaden, jf. konsesjonsloven § 12 og søknadsskjema for konsesjon. Videre åpner dagens regel for at eier kan kreve gjentatte prisvurderinger, selv om vedkommende nylig har mottatt en slik av konsesjonsmyndigheten.

Kommunen kan kreve saksbehandlingsgebyr for søknader om konsesjon, jf. forskrift 14. desember 2011 om gebyr for behandling av konsesjons- og delingssaker § 1 første ledd bokstav a. Etter gjeldende regel har konsesjonsmyndigheten ikke anledning til å kreve saksbehandlingsgebyr for den bindende forhåndsuttalelsen. Arbeid med bindende forhåndsuttalelser må gjøres konkret, og kan være arbeidskrevende. Etter departementets vurdering bør kommunen også kunne kreve gebyr for behandlingen av krav om bindende forhåndsuttalelser. Dersom eier må betale for kommunens arbeid med den bindende forhåndsuttalelsen, kan det bidra til at bindende forhåndsuttalelse bare kreves der det er et reelt behov.

På denne bakgrunn kan det som et alternativ lovfestes at departementet kan gi forskrift om når krav om bindende forhåndsuttalelse kan fremsettes, hvilken varighet forhåndsuttalelsen skal ha, og hvilken dokumentasjon konsesjonsmyndigheten kan kreve fremlagt. Videre kan det gis hjemmel for forskrift om saksbehandlingsregler og saksbehandlingsgebyr. En forskriftshjemmel kan for eksempel åpne for å fastsette at det må fremlegges dokumentasjon tilsvarende konsesjonssøknad før kommunen har plikt til å gi en bindende forhåndsuttalelse. Videre kan det fastsettes bestemmelser om tidspunkt og varighet for den bindende forhåndsuttalelsen. Forslaget må følges opp med forskrift for å ha effekt.

Ved å få et bedre kunnskapsgrunnlag, vil kommunene også kunne avgi en forhåndsuttalelse som er mer dekkende for hva som er den høyeste prisen konsesjonsmyndigheten kan godta i den fremtidige konsesjonssaken. Det kan bidra til å redusere arbeidsmengden for kommunen. Når kommunen avgir en mer dekkende forhåndsuttalelse, skaper det også større forutberegnelighet for eieren enn slik regelen er i dag.

Som en del av alternativ 1, mener departementet det vil være hensiktsmessig å tydeliggjøre i forskrift at det er kommunen som gir bindende forhåndsuttalelse, også i konsesjonssaker som avgjøres av Statsforvalteren. Departementet mener også det bør tydeliggjøres at en bindende forhåndsuttalelse ikke er et enkeltvedtak. Departementet foreslår på den bakgrunn endring i forskrift 8. desember 2003 nr. 1479 om overføring av myndighet til kommunen, statsforvalteren, Landbruksdirektoratet og Direktoratet for mineralforvaltning etter konsesjonsloven, jordlova og odelsloven § 1, slik at det fremgår at kommunen gir forhåndsuttalelse etter § 9 annet ledd. Ved å plassere kompetansen til å gi forhåndsuttalelse i en egen setning, og ved å benytte ordet «gir» fremfor «avgjør», tydeliggjør forslaget at en forhåndsuttalelse ikke er et enkeltvedtak. Tildelingen av myndighet til kommunen kan gjøres med hjemmel i konsesjonsloven § 2, og krever ikke lovendring.

Alternativ 1, der saksbehandlings- og dokumentasjonskravene for å kunne kreve en bindende forhåndsuttalelse reguleres, innebærer at den uforbeholdne retten til å kreve bindende forhåndsuttalelse etter dagens ordlyd innskrenkes. Departementet mener i så fall at det bør tydeliggjøres i loven at eier bare kan kreve en bindende forhåndsuttalelse dersom ikke annet følger av lov, eller i medhold av lov. Formuleringen åpner for at departementet kan gi forskrift som innskrenker retten til å kreve en bindende forhåndsuttalelse.

Alternativ 1 kan lyde:

Endring i lov 28. november 2003 nr. 98 om konsesjon ved erverv av fast eiendom mv. (konsesjonsloven):

§ 9 a andre ledd skal lyde

Eieren av en eiendom som er omfattet av priskontroll etter første ledd, kan kreve en bindende forhåndsuttalelse fra konsesjonsmyndigheten om hvor høy pris som kan godtas, med mindre annet følger av eller i medhold av lov. Departementet kan gi forskrift om når krav om bindende forhåndsuttalelse kan fremsettes, hvilken varighet forhåndsuttalelse skal ha, og hvilken dokumentasjon konsesjonsmyndigheten kan kreve fremlagt. Departementet kan også gi forskrift om saksbehandlingsregler og saksbehandlingsgebyr.

Endring i forskrift 8. desember 2003 nr. 1479 om overføring av myndighet til kommunen, statsforvalteren, Landbruksdirektoratet og Direktoratet for mineralforvaltning etter konsesjonsloven, jordlova og odelsloven:

§ 1 første ledd skal lyde:

Kommunen avgjør saker i henhold til [konsesjonsloven §§ 2 første ledd, 13 annet](#) og tredje ledd og [16 annet](#) og tredje ledd, med de unntak som følger av [§ 3](#). Kommunen gir forhåndsuttalelse etter § 9 annet ledd.

4.1.4 Alternativ 2: oppheve § 9a andre ledd

Intensjonen bak regelen om bindende forhåndsuttalelse var å gi selger en mulighet til å forutberegne sin stilling når myndighetene griper inn i avtalefriheten.

Departementet vil, som et andre alternativ, vise til at en løsning kan være å oppheve regelen om bindende forhåndsuttalelse i konsesjonsloven § 9 a andre ledd.

Som nevnt i punkt 2 følger det av konsesjonsloven § 15 a at om en søknad om konsesjon er avslått, og avslaget helt eller delvis er begrunnet i at den avtalte prisen er for høy, kan ikke avtalen gjøres gjeldende mellom partene eller overfor offentlige myndigheter. Løsningen i alternativ to innebærer at selger ikke lenger kan forutberegne sin rettsstilling like godt som med gjeldende regler. Selger kan på eget grunnlag innhente en takstrapport basert på rundskriv M-1/2021 - Konsesjon, priskontroll og boplikt og rundskriv M-3/2002 - Priser på landbrukseiendommer ved

konsesjon. På det grunnlag kan selger skaffe seg en god indikasjon på hvilken pris konsesjonsmyndigheten kan godta.

Etter departementets syn innebærer alternativ 2 at kommunen vil ha samme arbeidsmengde som forut for lovendringen.

Alternativ 2 kan lyde:

§ 9 a. (priskontroll ved erverv av landbrukseiendom)

Ved avgjørelse av en søknad om konsesjon på erverv av eiendom som skal nyttes til landbruksformål, skal det, i tillegg til momentene som er nevnt i [§ 9](#), legges særlig vekt på om den avtalte prisen tilgodeser en samfunnsmessig forsvarlig prisutvikling. For bebygd eiendom gjelder første punktum bare dersom eiendommen har mer enn 35 dekar fulldyrka og overflatedyrka jord, eller dersom den består av mer enn 500 dekar produktiv skog.

Departementet kan gi forskrift om at prisvurderingen etter første ledd skal unnlates ved erverv av bebygd eiendom med et brukbart bolighus, dersom den avtalte prisen ikke overstiger en fastsatt beløpsgrense.

4.1.5 Oppsummering

Departementet vil først påpeke at bestemmelsen om bindende forhåndsuttalelse har hatt liten tid til å virke. Det er derfor usikkert om regelen faktisk kommer til å gi kommunene mer arbeid enn forutsatt i Prop. 66 L (2024-2025). Slik regelen er, kan en eier av eiendom som omfattes av priskontroll kreve en bindende forhåndsuttalelse uten salgsplaner. Etter departementets syn er det uheldig.

Etter departementets syn vil alternativ 1 redusere risikoen for merarbeid for konsesjonsmyndigheten. Alternativ 2 vil føre til at det ikke er en slik risiko.

I Prop. 66 L 2024-2025 s. 27: skrev departementet:

Når partene ikke kan inngå avtale om hvem som skal ha risikoen for et konsesjonsavslag, kan de ikke ta høyde for konkrete forhold, for eksempel at selger på grunn av alder eller sykdom ønsker å være ferdig med eiendommen.

Etter departementets vurdering vil alternativ 1 kunne gi selger bedre mulighet til å forutberegne sin rettsstilling enn alternativ 2. På denne bakgrunn anbefaler departementet alternativ 1.

Departementets anbefaling er innarbeidet i vedlegget «Alternativ 1». For å vise høringsinstansene helheten av forslagene, har departementene likevel valgt å legge ved både alternativ 1 og alternativ 2 til dette høringsnotatet.

I forbindelse med regelverksarbeidet, ber departementet også om innspill på ressursbruken knyttet til priskontroll fra kommunene og statsforvaltere.

4.2 Mottaker av søknad om konsesjon i konsesjonsloven § 13

Ved lov 6. juni 2025 nr. 27 ble konsesjonsloven § 12 endret. Endringen innebar at søknad om konsesjon ikke lenger skulle sendes til «ordføreren», men til «den kommunen der eiendommen ligger.»

Begrunnelsen for endringen fremgår av Prop. 66 L (2024-2025) s. 32:

Departementet mener at regelen i [konsesjonsloven § 12 første punktum](#) om at konsesjonssøknaden sendes ordføreren ikke lenger er nødvendig, og at den bør endres. En årsak til dette er at behovet for en regel om at søknaden sendes til ordføreren i kommunen ikke er det samme som i 1966, da regelen ble foreslått. Begrunnelsen for bestemmelsen om at søknaden sendes til ordføreren var at det var praktisk, og at det var nødvendig for å vite når forkjøpsfristen løp ut. Forkjøpsretten for stat og kommune ble opphevet ved [lov 4. mai 2001 nr. 17 om endringer i konsesjonsloven og odelsloven mv.](#) (opphevelse av forkjøpsrett og heving av arealgrenser). Det er dermed ikke lenger nødvendig å ha en presis registrering av tidspunktet for når saken kom inn til kommunen. I tillegg til dette, har kommunene i dag digitaliserte verktøy for registrering av post som også vil gjelde ved mottak av søknad om konsesjon.

En annen årsak til departementets syn er hensynet til det kommunale selvstyre. Dette hensynet er blant annet nedfelt i [Grunnloven § 49 andre ledd](#). En følge av det kommunale selvstyre er at kommunene selv organiserer sitt arbeid. Regelen i [konsesjonsloven § 12 første punktum](#) om at søknaden sendes til ordføreren, er en unødvendig begrensning i kommunens mulighet til å organisere sitt arbeid selv.

Konsesjonsloven § 13 ble ved en inkurie ikke endret samtidig med § 12. Etter departementets syn gjør begrunnelsen for å endre § 12, jf. over, seg også gjeldende for § 13. Departementet foreslår på denne bakgrunn at konsesjonsloven § 13 endres slik at søknad skal sendes til «den kommunen der eiendommen ligger» innen fire uker etter at avtalen om overdragelsen ble gjort eller erververen fikk rådighet over eiendommen.

Ordlyden til konsesjonsloven § 13 første ledd første punktum kan se slik ut:

Søknad etter § 12 skal sendes til *den kommunen der eiendommen ligger* innen fire uker etter at avtalen om overdragelsen ble gjort eller erververen fikk rådighet over eiendommen.

4.3 Hjemmel for å innhente folkeregisteropplysninger

I Prop. 66 L (2024-2025) s. 35 står det:

En forutsetning for å ta stilling til om boplikten er oppfylt, enten det dreier seg om lovbestemt boplikt, vilkårsboplikt eller lokal forskrift om utvidet konsesjonsplikt (se punkt 9.1.1), er at landbruksmyndighetene har tilgang til opplysninger som gir dokumentasjon for hvem som bor på eiendommen og hvem som har bodd der over tid. Det gjelder både erververen selv og andre

som er bosatt på eiendommen. Samlet gir høringsinnspillene en samstemmig tilbakemelding på at gjeldende samarbeidsløsning mellom landbruksmyndighetene og folkeregistermyndighetene ikke er egnet til å ivareta bosettingshensynet på en effektiv måte. Det går også frem at forslaget om rett til å innhente registeropplysningene kan avhjelpe dette et stykke på vei. Departementet foreslår etter dette en slik hjemmel, se lovforslaget § 17 a første ledd

Som vist under punkt 3.3, gjør disse hensynene seg også gjeldende for Landbruksdirektoratet på bakgrunn av arbeidet med digital løsning for egenerklæringsskjemaer. Kommune og statsforvalteren kan med dagens løsning gjøre bruk av hjemmelen ved manuelle oppslag. Ved en digital løsning vil Landbruksdirektoratet kunne innhente opplysninger i en digital sjekk. Det vil forenkle kommunenes kontroll for om vilkårene om konsesjonsfrihet er til stede der erverver har sendt inn et slikt skjema fremfor å søke om konsesjon. Departementet legger til grunn at det også vil gjøre det mer brukervennlig for erververe når flere eventuelle hindre for konsesjonsfritt erverv vil kunne opplyses om allerede ved utfyllingen av skjemaet.

Videre vil departementet påpeke at Landbruksdirektoratet må ivareta hensynet til personvern ved tilgang til og bruk av taushetsbelagte opplysninger som innhentes fra Folkeregisteret. Digitaliseringsløsningen må også være i tråd med kravene som stilles i ny forvaltningslov av 20. juni 2025 nr. 81, når de aktuelle bestemmelsene trer i kraft.

Departementet foreslår etter dette at også Landbruksdirektoratet gis hjemmel etter konsesjonsloven § 17 a til å innhente taushetsbelagte opplysninger fra Folkeregisteret. Konsesjonsloven § 17 a første og andre ledd kan se slik ut:

Kommunen, statsforvalteren og Landbruksdirektoratet kan uten hinder av taushetsplikt innhente opplysninger fra folkeregistermyndigheten som er nødvendige for å utføre oppgaver etter denne loven eller oppgaver som er fastsatt i medhold av loven.

For å sikre en effektiv håndhevelse av boplikten kan Kongen gi forskrift om samarbeidet mellom kommunen, *statsforvalteren*, *Landbruksdirektoratet* og folkeregistermyndigheten.

4.4 Avgjørelsesmyndighet der søker er en stiftelse

På samme måte som for aksjeselskaper, har stiftelser begrenset ansvar. Når målet er høy grad av personlig eierskap til landbrukseiendom, vil virkningene av at en stiftelse erverver en konsesjonspliktig eiendom i stor grad bli de samme som om et selskap med begrenset ansvar ervervet denne.

Statsforvalteren avgjør saker som gjelder konsesjon til selskaper med begrenset ansvar, jf. forskrift om overføring av myndighet til kommunen, statsforvalteren, Landbruksdirektoratet og Direktoratet for mineralforvaltning etter konsesjonsloven, jordlova og odelsloven § 3 nr. 6. Tidligere avgjorde kommunen også disse sakene.

Begrunnelsen for å flytte avgjørelsesmyndigheten i konsesjonssaker der søker var et selskap med begrenset ansvar, var å legge til rette for mer ensartet praktisering av regelverket. Det ble vist til at flertallet av kommunene ikke behandlet saker etter konsesjonsloven § 9 tredje ledd årlig, og at det derfor kunne være vanskelig for kommunene å opparbeide seg tilstrekkelig kompetanse i disse sakene. Se nærmere om bakgrunnen i høringsnotat av 21. desember 2022 om forslag til forskrift om endring i forskrift om overføring av myndighet til kommunene m.fl.

Vurderingstemaet i konsesjonsloven § 9 tredje ledd bør tolkes likt uavhengig av om det er en stiftelse eller et selskap med begrenset ansvar som søker konsesjon. Lik praksis kan best sikres dersom avgjørelsesmyndigheten for disse sakene ligger til samme forvaltningsorgan. Departementet mener derfor at også avgjørelsesmyndigheten der en stiftelse søker konsesjon, bør flyttes til statsforvalteren.

Departementet mottok også tilbakemelding i høringen til lov 6. juni 2025 nr. 27 om at avgjørelsesmyndigheten i disse sakene burde ligge hos statsforvalteren, se Prop. 66 L (2024-2025) s. 20 der det står:

Departementet har registrert at Statsforvalteren i Vestfold og Telemark mener at statsforvalterne bør fatte vedtak i første instans i konsesjonssaker som gjelder stiftelser, slik at avgjørelsesmyndigheten i disse sakene blir den samme som i saker som gjelder selskaper med begrenset ansvar. Departementet er enig i at det er hensiktsmessig at statsforvalterne fatter vedtak i første instans også i konsesjonssaker som gjelder stiftelser, slik at praktiseringen blir den samme som for selskaper med begrenset ansvar. Dette må imidlertid følges opp ved en forskriftsendring dersom loven blir vedtatt.

På samme måte som for selskaper med begrenset ansvar, skal kommunene fortsatt ha arbeid i forbindelse med disse sakene. Søknad om konsesjon må sendes til kommunen der eiendommen ligger, jf. konsesjonsloven § 12. Der kommunen ikke skal avgjøre saken, skal den utrede saken og gi uttalelse til statsforvalteren, jf. forskrift 8 desember 2003 nr. 1480 om saksbehandling mv. i kommunen § 1.

Forskrift om overføring av myndighet til kommunen m.fl. § 3 nr. 6 viser i dag til at statsforvalteren avgjør saker som gjelder konsesjon til selskaper med begrenset ansvar etter «konsesjonsloven». Statsforvalterens kompetanse der søker er et selskap med begrenset ansvar eller stiftelse er ment å gjelde erverv av landbrukseiendom etter § 9 tredje ledd. Departementet foreslår på denne bakgrunn å tilføye en henvisning til konsesjonsloven § 9 tredje ledd i forskriften § 3 nr. 6.

Endringen i forskrift om overføring av myndighet til kommunen, statsforvalteren, Landbruksdirektoratet og Direktoratet for mineralforvaltning etter konsesjonsloven, jordlova og odelsloven § 3 nr. 6 kan se slik ut:

konsesjon til selskaper med begrenset ansvar *og stiftelser* etter konsesjonsloven § 9 tredje ledd.

4.5 Skjema for konsesjonssøknad

Som nevnt under punkt 2.5, følger det av konsesjonsloven § 12 første ledd andre setning at søknad om konsesjon skal være i samsvar med skjema fastsatt av departementet. Videre følger det av konsesjonsloven § 12 andre ledd at Kongen kan gi nærmere regler om blant annet at søknaden skal skrives på særskilt skjema. Det er ikke gitt nærmere regler om skjema for søknad om konsesjon i forskrift.

Konsesjonssøknaden må i dag sendes inn på søknadsskjema fra Landbruksdirektoratet, se også Prop. 66 L (2024-2025) s. 15 der det henvises til «Landbruksdirektoratets konsesjonssøknadsskjema». Etter departementets vurdering bør det legges til rette for at direktoratets rolle kommer tydeligere fram i regelverket. Videre er det departementets vurdering at ettersom Landbruksdirektoratet utarbeider skjema for søknad om konsesjon, er direktoratet også nærmest å fastsette eventuelle regler om hvilke opplysninger og dokumenter som skal følge med en søknad om konsesjon.

Departementet foreslår på denne bakgrunn endring av forskrift om overføring av myndighet til kommunen, statsforvalteren, Landbruksdirektoratet og Direktoratet for mineralforvaltning etter konsesjonsloven, jordlova og odelsloven § 6. Departementet foreslår et nytt tredje ledd i § 6, der Landbruksdirektoratet gis myndighet til å fastsette forskrift etter konsesjonsloven § 12 andre ledd.

Forskrift om overføring av myndighet til kommunen, statsforvalteren, Landbruksdirektoratet og Direktoratet for mineralforvaltning etter konsesjonsloven, jordlova og odelsloven § 6 nytt tredje ledd kan se slik ut:

Landbruksdirektoratet fastsetter forskrift etter konsesjonsloven § 12 andre ledd.

5 Administrative og økonomiske konsekvenser

Departementet vil innledningsvis påpeke at lovendringen om bindende forhåndsuttalelse først trådte i kraft 1. juli 2025, og det har foreløpig ikke dannet seg forvaltningspraksis. Av denne grunn vet ikke departementet med sikkerhet hvilke følger lovendringen vil få.

Eksakt ressursbruk blant kommuner og statsforvaltere når det gjelder priskontroll er vanskelig å angi. I Prop 124 L (2013-2014) ble priskontrollen i sin helhet foreslått opphevet. I den forbindelse ble ressursbruken i forvaltningen knyttet til priskontroll vurdert. Departementet vurderte den gang, se Prop 124 L (2013-2014) s. 25:

Departementet vil peke på at gjennomføring av priskontroll krever offentlig ressursbruk, og kan forsinke gjennomføringen av en overdragelse. Med dagens regler gjelder priskontrollen forholdsvis få eiendommer. I den enkelte sak må imidlertid ressursbruken antas å kunne bli stor.

Blant høringsinstansene som uttalte seg forut for forslagene i Prop. 124 L (2013-2014) var det blandede tilbakemeldinger. Noen trakk frem at priskontrollvurderingen er krevende, og at en opphevelse ville frigjort noe arbeid i kommunene. Andre

høringsinstanser påpekte at siden det er få saker som omfattes av priskontrollen ville forslaget om å oppheve priskontrollen ikke i ført til særlig frigjøring av ressurser for kommunene.

Nullalternativet hverken påfører eller reduserer arbeidsmengden til kommunen, da det ikke endrer rettstilstanden. Som vist i punkt 4.1.2, kan nullalternativet innebære at konsesjonsmyndigheten får mer arbeid enn det ble lagt til grunn i Prop. 66 L (2024-2025) s. 44.

Etter departementets vurdering kan alternativ en redusere en potensielt økt arbeidsmengde for kommunene, men ikke avskjære dette helt. Alternativet vil samtidig ivareta hensynet til at selger kan forutberegne sin rettsstilling når det gjelder hvilken pris konsesjonsmyndigheten kan godta.

Alternativ to innebærer at kommunene vil ha samme arbeidsoppgaver som de hadde frem til lovendringen trådte i kraft 1. juli 2025. Forslaget innebærer at selger ikke kan beskytte seg mot et avslag gjennom en forhåndsuttalelse fra kommunen om pris. Eier kan imidlertid skaffe seg informasjon om hvilken pris konsesjonsmyndigheten antakelig kan godta ved å innhente en takstrapport basert på rundskriv M-1/2021 - Konsesjon, priskontroll og boplikt og rundskriv M-3/2002 - Priser på landbrukseiendommer ved konsesjon.

I konsesjonsloven § 13 foreslås det at søknad om konsesjon skal sendes til kommunen innen fire uker, og ikke til ordføreren som i dag. Forslaget har ikke negative økonomiske eller administrative konsekvenser for konsesjonsmyndighetene.

Forslaget om å flytte avgjørelsesmyndigheten i konsesjonssaker der søker er stiftelse vil medføre noe økt arbeidsmengde for statsforvalteren, og mest sannsynlig også Landbruksdirektoratet (som klageinstans). Økningen vil trolig være liten, ettersom statistikk fra SSB viser at det er få overdragelser til gruppen «andre» som stiftelser er en del av. Videre kan forslaget føre til noe ekstra saksbehandlingstid. Det er fordi kommunen først skal utrede saken og gi uttalelse før statsforvalteren fatter vedtak. Kommunens oppgave blir som før, med unntak av at de ikke skal fatte avgjørelse eller forberede eventuell klagebehandling.

Forslaget om å gi Landbruksdirektoratet myndighet til å fastsette forskrift etter konsesjonsloven § 12 andre ledd har ikke administrative eller økonomiske konsekvenser. Etter konsesjonsloven § 12 «kan» det gis nærmere regler om hvilke opplysninger og dokumenter som skal følge med en søknad om konsesjon, og om at søknaden skal skrives på særskilt skjema. Det vil dermed være opp til Landbruksdirektoratet om forskrift faktisk skal fastsettes.

Vedlegg:

Alternativ 1 (forslag til endringer)

Alternativ 2 (forslag til endringer)